

eller om de danske Ryster. Dette finder sin naturlige Forklaring i den Omstændighed, at der paa Grund af den Affattelse, hvori Lovforslaget fremtræder, ligger paa Bunden et Spørgsmaal, som er af en særdeles indgribende Betydning for Landstingets Stilling til den lovgivende Virksomhed. Det er nemlig om Landstingets grundlovmæssige Stilling i Henhold til § 52 i Grundloven, at Forhandlingerne egentlig have dreiet sig, og naar jeg derfor skal udbede mig nogle Dieblis's Opmærksomhed af det ærede Thing, søger jeg min Undskyldning herfor i den Omstændighed, at jeg i den grundlovgivende Forsamling havde den Ære at være Medlem af det Underudvalg, der var udnævnt af Udvalget, for at forhandle de forskjellige finansielle Spørgsmaal, som fremtræde i Grundloven, med den daværende Finantsminister. De andre to Medlemmer vare den ærede Ordfører, og en Mand, som vist af Alle ansees for en af vore betydeligste Capaciteter i finansielle Spørgsmaal. Jeg skal strax begynde med at erklære, at jeg i Gæt og Alt er i Overensstemmelse med den ærede 3die Landstingsmand for 10de Kredts (M. P. Bruun). Jeg kan ligeledes i Hovedsagen tiltræde den klare Udvikling af Spørgsmaalet, som vi i et foregaaende Møde have hørt af den ærede 1ste Landstingsmand for 1ste Kredts (Andræ). Der er derimod et Punkt, hvori jeg afviger fra denne Sidste; men det skal jeg komme til nærmere at berøre om et Par Dieblis. Naar vi nu undersøge Grundlovens Bestemmelse i § 52, er der to Punkter, hvorom jeg troer, at Alle maae være fuldkommen enige. Det første Punkt er, at det er umuligt for nogen Finantsminister, hvor fremsynet han endog maatte være, at sikke sig imod at komme i den Nødvendighed at maatte gjøre Udgifter, som ikke vare paareguede i det Overflag over det kommende Aars Udgifter og Indtægter, som bliver forelagt Rigsdagen ved Samlingens Begyndelse, og det saa meget mindre, som Overflaget i Regelen bliver forelagt Rigsdagen et halvt Aar før Begyndelsen af det Finantsaar, som det angaaer. Det andet Punkt, hvorom jeg ligeledes troer, at Alle maae være enige, er dette, at en Minister ikke alene kan paadrage sig Ansvar ved at gjøre Udgifter ud over det, der er bevilget i Finantsloven, men ligesaa

fuldt ved at unblade Udgifter, naar Statens Tare kræver disse, selv om de ikke ere hjemlede i Finantsloven. Det sidste Punkt kan jo i mange Tilfælde give Anledning til Tvivl, efter den mere eller mindre vide Fortolkning, man giver Ordet „Hjemmel“. Hvis man f. Ex. tænker sig, at den Fouflage, som Ministeriet havde indkjøbt til Landstutteriet, blev tilintetgjort ved en Udebrand, kunde Ministeriet ikke undgaae Ansvar ved at unblade at indkjøbe den Fouflage, som var nødvendig for at vedligeholde Landstutteriets Heste i Finantsaaret. I dette Tilfælde vil man maasse sige, at Hjemmelen til en saadan Udgift ligger i Finantsloven; men man kunde tænke sig Tilfælde, hvor der slet ikke kunde paavises en saadan Hjemmel. Hvis f. Ex. en Stormflod havde ødelagt en Havn, som slet ikke findes omtalt i Finantsloven for vedkommende Aar, og det viste sig, at hele Havnen vilde blive ødelagt, med mindre Ministeriet gjorde Udgifter til Udsættelsen, vilde der utvivlsomt her være et Tilfælde, hvor Ministeriet maatte gjøre en Udgift uden Hjemmel i Finantsloven. Naar man da spørger, hvorledes jeg mener, at Finantslovens Bestemmelser kunne overholdes, er det efter min Opfatning nødvendigt, for at Ministeriet kan sikke sig Dækning for saadanne Udgiftsposter, at der paa Finantsloven opføres en Post for usorubseete Udgifter. Dette var, som bekendt, ogsaa Tilfældet med den første Finantslov, der har været forelagt Rigsdagen, og som blev forelagt af den samme Finantsminister, som havde deeltaget med det nysnævnte Underudvalg i Forhandlingerne om de finansielle Paragraffer i Grundloven. Jeg skal foreften ikke i denne Omstændighed søge noget Afgjørende med Hensyn til Spørgsmalets Løsning; thi jeg skal ikke forbylge, at det tredje Medlem af det omtalte Udvalg var et af de Medlemmer i Folkethinget, der med størst Bestemthed modsatte sig, at en Post for usorubseete Udgifter blev optagen i Finantsloven. Det var en uheldig Omstændighed, at det første Forlangende om usorubseete Udgifter beløb sig til 800,000 Rd. paa Grund af tilfældige Omstændigheder. Dette var muligvis Grunden til, at denne Post strax blev forkastet i Folkethinget, og at Landstinget saaledes aldrig har havt Leilighed til umid-